

i den vestlige Del af Limfjorden med Strømmen; men Næret igennem kunde man fiske af dem og omplante dem til andre Steder i Limfjorden, og det vil derfor være meget betænkeligt at fremkalde en alt for stor Udelæggelse af denne Rødspættingel. Det vil imidlertid blive Tilfældet, hvis man ophæver de laaede Bænde, særlig i den vestlige Del af Limfjorden. Jeg har selv i flere Aar haft Lejlighed til at se, hvilken Udelæggelse af Rødspættingelen der finder Sted. Disse smaa Rødspætter, der komme ind i en Størrelse som en Femøre, fanges let ind med de forfællige Nalebaad, og jeg har set dem ligge i Dyrger paa Sandbankerne, da man ikke en Gang kunde faa dem fortærede af sine Svin. En saadan Udelæggelse af Yngelen maa jeg anse for uheldig, og jeg vil derfor henstille til det ærede Udvalg ikke at gaa alt for let over Spørgsmaalet om de laaede Bænde. Det er ikke andet Fiskeri end Fiskeriet med Nalebaad, som forbydes i de laaede Bænde i § 36, og jeg kan ikke tro, at det kan medføre saa store Ulemper for de tilgrensende Fiskere, at de til Eksempel ikke i Vigene ved Lemvig og Kriis kunne fiske med Nalebaad. Det kan højst være een Nat, der kan fisses, saa er der overfisset, og saa kunne Fiskerne ikke komme der i lange Tider. Jeg tror ikke, at det ret vel gaar an at overlade til de stedlige Fiskere at bestemme, om der skal laaede eller ikke, thi Opfattelserne blandt dem ere meget forskellige. Mange Steder betragtes det som en Fordel, at der er laaede Bænde, og andre Steder anses det for at være en Ulempe for Fiskerne. Dersom der med noget Held skal træffes Bestemmelser derom, tror jeg, at det maa afgøres paa anden Maade og ikke af de alt for stærkt interesse-rede stedlige Fiskere og maaste endogsaa under Paavirkning af en øjeblikkelig Stemning. Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 51, hvor der foreslaas en ny Paragraf med den Bestemmelse, at der skal laves særlige Vedtægter for Limfjordsfiskeriet, udtalte den ærede Ordfører, at de særlige Lovbestemmelser for Limfjordsfiskeriet have hidtil staaet som et dødt Bogstav. Det turde dog maaste noget bero paa, at den ærede Ordfører er lidt mindre kendt med Fiskeriforholdene i Limfjorden end maaste med Forholdene andre Steder. Det er umøgteligt, at der har bestaaet en Lovgivning for Fiskeriet i Limfjorden i Aarhundreder, endogsaa før Chr. V's danske Lov, og det skulde være højst beynnderligt, om disse Lovbestemmelser, der ganske vist efterhaanden ere undergaaede Forandringer, eftersom det har vist sig at være nødvendigt, skulde have staaet i denne lange Arrække som et aldeles dødt Bog-

stav. Jeg tror, at det er et for stærkt Udtryk af den ærede Ordfører. Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Minister i, at det ikke vilde være heldigt at undergive Fiskeriet i Limfjorden Behandling i Vedtægter. Jeg kan for det første ikke forstaa, hvorledes man skal faa Vedtægter tilvejebragte for de større Strækninger, som de dog nødvendigvis maa omfatte, og jeg kan heller ikke indse, at det er til nogen som helst Nytte. Det forekommer mig saa meget mere beynnderligt, som den ærede Ordfører selv har udtalt, at Vedtægter i det hele taget ere til Skade for Fiskerne og i Udvalgets Betænkning, Side 12, 1ste Spalte (Tillæg B., Sp. 123) staaer der: „Ved Siden heraf gaar der imidlertid en anden rød Traad igennem Vedtægterne, og det er de lokale Fiskeres Ønske om og Bestræbelse for gennem Bestemmelser i Vedtægten at gøre sig, saa vidt muligt, fri for Konkurrence af Fiskere andetsteds fra.“ Det forekommer mig derfor at være en daarlige Trøst at give Limfjordsfiskerne, paa en vis Maade at ville paanøde dem noget, som hele Udvalget og særlig den ærede Ordfører anser for uheldigt, nemlig Vedtægter. Jeg vil bede det ærede Udvalg alvorlig overveje denne Sag. Jeg har altid anset det for højst uheldigt, om man kom ind paa at lave Vedtægter for Limfjorden. Jeg har ogsaa tidligere haft Lejlighed til at behandle Fiskerilove, og jeg har altid været mod Vedtægter, fordi det forekommer mig at være en Fallitkløring fra Lovgivningsmagtens Side, at den ikke kan give saadanne Bestemmelser for Fiskeriet i de forskellige Fiskevande, men maa overlade til Fiskerne selv at give disse Bestemmelser. Der er for øvrigt en Fare for, at de lokale Fiskere ville søge at indrette Vedtægterne saaledes, at de kunne have Fiskeriet for sig selv. Noget saadant anjer jeg for yderst uheldigt. Er der nemlig noget, der har bidraget til Udviklingen af vort Fiskeri i den sidste Menneskealder, er det netop denne Frihed for vore Fiskere til at fiske overalt, hvor de finde, der er noget at fiske. Derved komme Fiskerne sammen, lære hinandens Fiskemaade og Fiskeredskaber at kende, og medens man tidligere, den Gang da jeg først fik med Fiskerisagen at gøre, betragtede Fiskerne, i alt Fald uden for Limfjorden, som fattige og Fiskeriet som en Næring, hvorved man næsten ikke kunde friste Livet, har Fiskeriet efterhaanden udviklet sig til at blive en ret god Næring. Det er sket ved, at Fiskerne ere komne sammen, og særlig tror jeg, at Limfjordsfiskerne tør tilkende sig nogen For tjeneste af at have lært Fiskerne i de andre Landsdele at fiske med Redskaber,